

Νέας Ιερσέης Απόστολος: Η Μεγάλη Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δεν έπαυσε να δίδει την Ορθόδοξη μαρτυρία της

[Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Με την τέλεση Πατριαρχικής και Συνοδικής Θείας Λειτουργίας στον Πάνσπεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι τιμήθηκε η ιερά μνήμη του Αγίου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου, Ιδρυτού της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Η ημέρα αυτή αποτελεί την Θρονική Εορτή της Μητρός Εκκλησίας.

Στην σταυραναστάσιμη πορεία του Σεπτού Κέντρου της Ορθοδοξία αναφέρθηκε κατά την πανηγυρική ομιλία για την Θρονική εορτή, ο [Μητροπολίτης Νέας Ιερσέης κ. Απόστολος](#).

“Η μεγαλεύθυνος και μαρτυρική αύτη αποστολή, τὸ πρωτεῖον τιμῆς καὶ διακονίας, τὰ ἱερά προνόμια καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καθηγιασθήσαν καὶ καθιερώθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελοῦν ἐκκλησιαστικὴν

πρᾶξιν, κανονικὴν τάξιν καὶ ἀδιαμφισβήτητον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας”, σημείωσε.

“Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Σκηνίτης Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, παρ’ ὅλας τὰς ἱστορικὰς περιπετείας, τὰς παλλὰς δοκιμασίας, τοὺς ἀλαλήτους στεναγμοὺς καὶ τοὺς μυρίους πειρασμούς, οὐκ ἐπαύσατο ἐκ τῆς ἀμετακινήτου Ἀποστολικῆς Αὐτῆς Καθέδρας, ἐνταῦθα εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν, νὰ δίδει τὴν Ὁρθόδοξον καὶ σωτήριον μαρτυρίαν Αὐτῆς μετ’ ἀνδρείου φρονήματος εἰς ἕναν κόσμον ἄκοσμον καὶ ἐκκοσμικευμένον καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐσκοτισμένον. Ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως Βαρθολομαίου, τοῦ ἐπ’ ἐσχάτως εὐκλεῶς καὶ στιβαρῶς Πατριαρχοῦντος, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Πατριαρχικὸς τοῦτος Ἄμβων νὰ ἐξαγγέλλῃ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α’, 41-42)”, υπογράμμισε σε ἄλλο σημεῖο τῆς ομιλίας.

Παραθέτουμε ολόκληρη την ομιλία:

«Τὸν ποθούμενον Θεόν, ἐν σαρκὶ κατιδὼν ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, θεόπτα Πρωτόκλητε, τῷ μὲν ὁμαίμονι ἐβόας ἀγαλλόμενος· Εὐρήκαμεν, ὦ Σίμων, τὸν ποθούμενον· τῷ δὲ Σωτῆρι δαυϊτικῶς ἐκραύγαζες· Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σὲ Χριστέ ὁ Θεός». (Ἰδιόμελον Λιτῆς, Ἦχ. Πλ. δ).

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἐν τῇ Βασιλίδι τῶν Πόλεων καὶ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἐν Πατριαρχικῇ καὶ πολυαρχιερατικῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντα καὶ Ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτήρα τοῦ σύμπαντος κόσμου, λατρεύομεν καὶ τὸν Πρωτόκλητον Αὐτοῦ μαθητὴν καὶ Ἀπόστολον, τὸν Ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εὐγνωμόνως τιμῶμεν καὶ ἀξιοχρέως γεραίρομεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Εὐλαβεῖς κληρικοί,

Ἐντίμη Ἀντιπροσωπεία τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης,

Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες,

Εὐλογημένοι χριστιανοί,

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁμοῦ μετὰ τοῦ αὐταδέλφου του Ἀποστόλου Σίμωνος Πέτρου καὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὑπῆρξαν, τὸ πρῶτον, μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ. Ἦταν εὐλαβεῖς Ἰουδαῖοι, προσδεχόμενοι τὴν ἔλευσιν τοῦ Μεσσίας. Ὁ Ἀνδρέας ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἤκουσαν τὸν Πρόδρομον Ἰωάννην νὰ λέγῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ δεικνύων Αὐτόν: «ἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. α', 36). Καὶ τότε ἐκεῖνοι δραμόντες ἠκολούθησαν Αὐτόν. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἰησοῦ «τί ζητεῖτε;» ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἰδοῦν ποῦ μένει. Καὶ ὁ Κύριον εἶπεν πρὸς αὐτοὺς: «Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε». Καὶ «ἦλθον οὖν καὶ εἶδον ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην», (Ἰω. α', 38-39). Ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦτο λέγει ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος: «Πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ στρέφεται ὁ Ἰησοῦς, καὶ δεικνύει αὐτοῖς τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον. Εἰ μὴ γὰρ διὰ τῆς ἀγαθῆς πράξεως ἀκολουθήσης τῷ Ἰησοῦ, οὐκ ἂν φθάσης εἰς θεωρίαν τοῦ προσώπου Κυρίου, οὐδὲ ἀπελεύση πρὸς τὴν παραμονὴν αὐτοῦ, τουτέστιν, οὐ φθάσεις εἰς τὸν τῆς θείας γνώσεως φωτισμόν· οἰκία γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὸ φῶς. “Φῶς γάρ, φησὶν, οἰκῶν ἀπρόσιτον”. Ὁ γὰρ μὴ καθάρας ἑαυτόν, καὶ διὰ τῆς καθάρσεως ἀκολουθήσας, πῶς ἐν γνώσει φωτισθήσεται;». Τὴν πρώτην αὐτὴν θεοπτικὴν ἐμπειρίαν, ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀποκαλύπτει εἰς τὸν αὐτάδελφον αὐτοῦ Ἀπόστολον Πέτρον λέγων πρὸς αὐτόν: «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός» (Ἰω. α', 41-42). Ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Μεγάλῃς Βουλῇς Ἄγγελος, ὁ ἄσαρκος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσας Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Μετὰ τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν Ἁγίων Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, ἐγκαταλείψας τὴν πατρίαν γῆν καὶ καθοδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου διέρχεται ὄρη καὶ βουνά, φαράγγια καὶ πεδιάδας, ποταμοὺς καὶ θαλάσσας, πορευόμενος ἀγαλλομένῳ ποδί, πρὸς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῶν ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνοσίας καὶ τῆς εἰδωλολατρίας καθεζομένους ἐν Σκυθίᾳ, Πόντῳ, Βυζαντίῳ, Βιθυνίᾳ, Θράκῃ, Ἡπείρῳ καὶ Ἀχαΐᾳ καὶ κηρύττει μετὰ παρρησίας, λέγων πρὸς αὐτοὺς: «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α', 41-42). Ἐν τέλει, εἰς τὴν Ἀχαΐαν καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτῆς, τὰς Παλαιὰς Πάτρας, ἠξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ, σταυρωθεὶς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εἰς τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον, κατέναντι τῆς Χαλκηδόνος, ὁ Πρωτόκλητος Ἀπόστολος Ἀνδρέας προχειρίζει πρῶτον ἐπίσκοπον τὸν θεηγόρον Στάχυν καὶ καταλείπει

τοῦτον διάδοχον τῆς Ἀποστολικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως εἰς τὴν τότε ἄσημον ἐκείνην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων, ἥτις ἔμελλε νὰ ἐξελιχθεῖ, συμφώνως πρὸς τὴν ἀνεξηρεύνητον βουλὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπισκοπὴν, Ἀρχιεπισκοπὴν, Πατριαρχεῖον, Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, Μητέρα Ἐκκλησίαν πάντων τῶν ἐθνῶν. Καὶ ἔκτοτε, ἐνταῦθα ἀμετακίνητος εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Καθέδραν Αὐτῆς, ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου Πόλει, ἡ Μητὴρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπορεύθη διὰ μέσου τῶν μεγίστων τῆς πίστεως Ἀγίων Πατριαρχῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τὴν ἀνυψώσαν αὐτὴν μεγάλως, Χρυσοστόμου, Πρόκλου, Φλαβιανοῦ, Ἀνατολίου, Γερμανοῦ τοῦ Α΄, Μεθοδίου, Ταρασίου, Φωτίου, Φιλοθέου, Γενναδίου, τῶν πορφυρογεννήτων βυζαντινῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν χρόνων ἐκείνων τῆς δοκιμασίας τῆς μεγάλης, διὰ δόξης καὶ ἀδοξίας, δι' εὐφημίας καὶ δυσφημίας, δι' εὐφροσύνης καὶ θλίψεως, δι' ἀτιμίας, ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως, συνεσταυρουμένη καὶ συνανισταμένη μετὰ τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης καὶ ἐξαγγέλλουσα μεγαλοφώνως διὰ λόγων καὶ παθημάτων τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν ὅτι: «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α΄ 41-42).

Ἀπὸ Στάχυος τοῦ πρώτου Ἀγγέλλου τῆς ἐν Βυζαντίῳ Ἐκκλησίας ἕως τῆς σήμερον, πλῆθος παρὰ Θεοῦ κεκλημένων καὶ ἐκλεκτῶν γενομένων Κυρηναίων ἦσαν τὸν σταυρὸν Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου καὶ λιτανεύουσιν τοῦτον περὶ τῶν θεοκτίστων τειχῶν τῆς Θεοτοκοσκεπάστου Κωνσταντινουπόλεως, κραυγάζοντες καὶ λέγοντες: «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α΄ 41-42). Τοιοῦτοτρόπως πρὶν τριάκοντα καὶ δύο ἔτη, ἀγαλλόμενοι εἶδομεν ἀνερχόμενον, θεία συνάρσει, ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μαρτυρικοῦ Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν τότε νεοεκλεγέντα Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον καὶ ἀναλαβόντα τὴν ὑπάτην διακονίαν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἠκούσαμεν Αὐτὸν λέγοντα μὲ φωνὴν σταθερὰν καὶ ἐπιβλητικὴν, ἥτις ἠκούσθη, ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν, εἰς ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τοῦ τετραπεράτου κόσμου: «Παραλαμβάνομεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ μακαριστοῦ καὶ μεγάλου ἐν Πατριάρχαις Δημητρίου τοῦ Α΄ τὸν σταυρὸν Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, εἰς συνέχισιν τῆς ἀνόδου εἰς τὸν Κρανίου Τόπον, εἰς συσταύρωσιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ Αὐτῷ συνεσταυρωμένη Ἐκκλησίᾳ, εἰς συντήρησιν τοῦ φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως...». Θεοκύρωτος ἡ διακονία, μαρτυρικὴ ἡ πορεία, ἀτέρμονος ἡ ἀγωνία, αἱμάσσουσα ἡ καρδία, πυρίφλεκτος ἡ ἱκεσία τοῦ Πατρὸς καὶ Πατριάρχου ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ὀλίγων καὶ ἀμετρήτων τέκνων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν.

Ἡ μεγαλεύθυνος καὶ μαρτυρικὴ αὕτη ἀποστολή, τὸ πρωτεῖον τιμῆς καὶ διακονίας, τὰ ἱερὰ προνόμια καὶ τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καθηγιασθησαν καὶ καθιερώθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελοῦν ἐκκλησιαστικὴν

πρᾶξιν, κανονικὴν τάξιν καὶ ἀδιαμφισβήτητον παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Διὰ ταύτην τὴν πρωτεύθυνον διακονίαν λέγει ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Σάρδεων Μάξιμος: «Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ζωὴ, ὡς ζωὴ εἶναι ὁργανισμός, ὡς ὁργανισμὸς ἔχει κεφαλὴ καὶ κέντρο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο ἔχει μοχθήσει ὅσο οὐδεμία ἄλλη Ἐκκλησία ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινε καθαρμοὺς μεγάλους, καθαγίασε στοὺς αἰῶνες τὴν θέσιν τῆς Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία κατέλαβε καὶ κατέχει. Ἡ θέσις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι καθορισμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς Ἱστορίας ὑπὸ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπίσης καθορισμένη καὶ ἡ Πρωτόθρονος μεταξὺ αὐτῶν θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» καταλήγει ὁ Ἱεράρχης.

Ἡ Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, πρωτοστάτησε, εὐδοκίᾳ τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ, διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετὰ θείου φωτισμοῦ, συνέσεως περισσῆς καὶ σοφίας μοναδικῆς εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ διατύπωσιν τῶν σωτηριωδῶν δογμάτων τῆς εὐσεβείας, εἰς τὴν σύγκλησιν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς τὴν περιφρούρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Ὁρθοδόξου ἡσυχαστικοῦ μοναχισμοῦ, εἰς τὴν ἐκκίνησιν τῶν μεγάλων ἱεραποστολικῶν δράσεων, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως ἕως καὶ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου Φωτίου, εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, εἰς τὴν διάσωσιν τοῦ ἡμετέρου Γένους, εἰς τὸν ἐπιστηριγμὸν εἰς καιροὺς δυσχειμέρους, τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς θυσιαστικὴν κένωσιν καὶ συρρίκνωσιν τῆς κανονικῆς Αὐτοῦ δικαιοδοσίας διὰ τὴν δημιουργίαν, διὰ τῆς κανονικῆς ὁδοῦ, νεωτέρων Πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καταδικάζων συνοδικῶς τὴν νεοφανεῖσαν αἵρεσιν τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, προξενούσα μύρια ὅσα κακὰ εἰς τὸ Κυριακὸν Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡσαύτως, δὲν ἔπαψεν οὐδόλως καὶ ὑπὸ ἀντιξόους συνθήκας νὰ μεριμνᾷ θυσιαστικῶς καὶ νὰ ἐργάζεται ἀόκνως ὑπὲρ τῶν διορθοδόξων σχέσεων καὶ νὰ συντονίζει μετὰ προσοχῆς καὶ συνέσεως τὸν διάλογον τῆς ἀληθείας ἐν ἀγάπῃ μετὰ τοῦ λοιποῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Ὅμως, Αὕτη ἡ ἄρχουσα καὶ πάσχουσα Μήτηρ Ἐκκλησία, πάλαι τε καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐδοκίμασεν παρά τινων εὐεργετηθέντων Αὐτῆς τέκνων χολὴν ἀντὶ τοῦ μάνα. Ἐπίκαιρος καὶ πάλιν τυγχάνει ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ καὶ μεγάλου ἐκείνου Ἱεράρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος, ὅστις εἶπεν: «Γνώριμοι εἶναι εἰς αὐτὴν τὴν ἐσταυρωμένην Ἐκκλησίαν οἱ ἐμπυσμοί, οἱ κολαφισμοί, αἱ μάστιγες, τὰ ραπίσματα καὶ ὁ ἀκάνθινος στέφανος καὶ ἡ χολὴ μετὰ ὄξους καὶ ἡ λόγχη, τὰ ὀποθενδήποτε. Γνώριμός της καὶ ἡ πολυτέλεια τοῦ οἴκτου. Εἶναι οἰκεῖαι της αἰ φωναὶ “σταύρωσον”, “οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα”, “κατάβηθι”. Καὶ εἰς

ώρισμένας στιγμὰς ἡ φωνή της συνοδεύει τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου της, “ἵνα τί με ἐγκατέλειπες;”», ἀναφωνεῖ ὁ ἀοίδιμος ἐκεῖνος Μητροπολίτης.

Σταυρική καὶ ἀκανθηφόρος, τὸ λοιπόν, ἡ πορεία τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀλλ’ ἀναστάσιμος καὶ φωτοφόρος ἡ ζωοδότρα Αὐτῆς παρουσία. Σταυρώνεται καὶ ἀνασταυρώνεται πάλιν καὶ πολλάκις, ἀλλ’ ἔργω τε καὶ λόγῳ κηρύττει: «Ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὧ τῷ κόσμῳ». Ἦλθεν τὸ πῦρ, ἀλλ’ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη ἄφλεκτος βάτος οὐ κατεκάει. Ἦλθεν τὸ ὕδωρ, ἀλλ’ ἐπορεύθη διὰ ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης. Ἦλθον αἱ θλίψεις, ἀλλ’ ἐξήγαγεν Αὐτὴν ὁ Κύριος εἰς ἀναψυχήν. Ἦλθον κατ’ Αὐτῆς οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ρύεται ἐξ αὐτῶν Αὐτὴν ὁ Κύριος. Ἐπνευσαν κατ’ Αὐτῆς ἄνεμοι σφοδροί, ἀλλ’ ἀμετακίνητος ἴσταται εἰς ταύτην τὴν ἁγίαν γῆν. Ἐκύκλωσαν Αὐτὴν δυσώδεις καπνοί, ἀλλὰ μυροβολεῖ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Αὕτη ἡ ἱερὰ παρεμβολή. Μετὰ λυσσαλέων κραυγῶν καὶ πολεμικῶν ἰαχῶν κατέφθασαν ἔμπροσθεν τῶν ἱερῶν Αὐτῆς θυρῶν, ἀλλ’ Ἐκείνη εἰρηνικῶς ὑπέμεινεν πάντα πειρασμόν. Διὰ τοῦτο καὶ αὕτη ἡ μεγάλη πληθὺς τῶν Πατέρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Ἀγίων, τῶν Ὁμολογητῶν, τῶν Νεομαρτύρων, τῶν ἐνδόξων Πατριαρχῶν, οἵτινες συνθέτουν τὸν ἔμφωτον χορὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὸν κοσμοῦντα τὰς χρυσᾶς δέλτους τοῦ Συναξαριστοῦ τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Σκηνίτης Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων, παρ’ ὅλας τὰς ἱστορικὰς περιπετείας, τὰς παλλὰς δοκιμασίας, τοὺς ἀλαλήτους στεναγμοὺς καὶ τοὺς μυρίους πειρασμούς, οὐκ ἐπαύσατο ἐκ τῆς ἀμετακινήτου Ἀποστολικῆς Αὐτῆς Καθέδρας, ἐνταῦθα εἰς τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν, νὰ δίδει τὴν Ὁρθόδοξον καὶ σωτήριον μαρτυρίαν Αὐτῆς μετ’ ἀνδρείου φρονήματος εἰς ἓναν κόσμον ἄκοσμον καὶ ἐκκοσμικευμένον καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐσκοτισμένον.

Ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου τοῦ καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕως Βαρθολομαίου, τοῦ ἐπ’ ἐσχάτως εὐκλεῶς καὶ στιβαρῶς Πατριαρχοῦντος, οὐκ ἐπαύσατο ὁ Πατριαρχικὸς τοῦτος Ἀμβων νὰ ἐξαγγέλλῃ πάσῃ τῇ οἰκουμένη «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α’, 41-42). Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, θάνατος, τὸ λοιπόν, οὐκέτι ἡμᾶς κυριεύειν. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, μὴ λυπῆσθε. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, μὴ φοβῆσθε. Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, παυσάτω ὁ θρῆνος καὶ ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ ὀδυρμός, αἱ μάχαι, αἱ αἱματοχυσίαι καὶ οἱ πόλεμοι τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Τὸ τιμιώτατον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ἐκχυθὲν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, ἀρκεῖ διὰ νὰ σώσῃ πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Παυσάτω ἡ αἱματοχυσία, ἡ ἀδελφοκτονία, ἡ ἀνθρωποκτονία, ἡ καταστροφή τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τοὺς κρισίμους τούτους καιροὺς, ὅπου ἐψύγῃ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ ἐκύκλωσεν τὴν οἰκουμένην ἐσχάτη ἄβυσσος πολέμων καὶ θλίψεων, στεντορεία τῇ φωνῇ, κατὰ τὴν ἱερωτάτην ταύτην ὥραν, ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγώ, ὁ ἔσχατος τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Πανιέρου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τὸν λόγον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης διὰ

τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ πολέμου: «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καταδικάζει γενικῶς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἀπόρροια τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας. “Πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσι ὑμῶν;” (Ἰακ. 3, 1). Ἐκαστος πόλεμος ἀποτελεῖ ἀπειλὴν καταστροφῆς τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς».

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἡ Θεοδόξαστος καὶ μαρτυρική, ἡ πολύτεκνος καὶ καλλίτεκνος, ἡ φιλόστοργος καὶ φιλότεκνος Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριαρχεῖον, ἐνταῦθα εἰς τὸ ἀείφωτον Φανάριον, τὸ Μεγάλον Μοναστήρι τῆς ὑπ’ οὐρανὸν Ὁρθοδοξίας, λαμπροφορεῖ σήμερον καὶ γηθοσύνης ἐορτάζει, Ἡγουμένου Ὑμῶν Παναγιώτατε, τοῦ Πρώτου τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιθύτου, τοῦ Πατριάρχου τοῦ Γένους, τὸν Ἰδρυτὴν καὶ θεμελιωτὴν Αὐτῆς Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν. Καὶ ἡμεῖς, Παναγιώτατε, τὰ Ὑμέτερα τέκνα τὰ πεφιλημένα, τὰ κύκλῳ ἱστάμενα τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ἔνθα τελεσιουργεῖται τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ προσελθόντα ἐν εὐλαβείᾳ εἰς τὸν Πάνσεπτον τοῦτον Πατριαρχικὸν Ναόν, διὰ τὴν λαβὴν Χάριν ἀντὶ Χάριτος ὑπτίαις χερσὶν καὶ ταπεινῷ αὐχένι πρὸ τοῦ ὕψους τῆς Ὑμετέρας Χάριτος ἱστάμεθα καὶ ἐν σχήματι μετανοίας βοῶμεν καὶ λέγομεν: Εὐλόγησον Πάτερ τὰ τέκνα Ὑμῶν. Εὐλόγησον Δέσποτα τὴν ποίμνην Ὑμῶν. Εὐλόγησον, Παναγιώτατε, τὸν τετραπέρατον κόσμον, ὅπως καταπαύσῃ ἡ δαιμονικὴ ταραχὴ καὶ ἀκουστῇ ἡ Ὑμετέρα εἰρηνικὴ φωνή, καλοῦσα εἰς μετάνοιαν σωστικὴν καὶ λέγουσα: «Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν· ὃ ἐστὶ ἐρμηνευόμενον Χριστός», (Ἰω. α', 41-42). Ἀμήν.